בטחוני בצורי
הוא אוצרי

גליון שבועי לאמונה, בטחון, וכל מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים

פרשת
חיי שרה
תשפ"ז
גיליון 237

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:
מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית
5834817@gmail.com * **תא** קולי 073-2490589 * **לפניות בפקס** 02-5003608 * **לקבלת הגיליון בפקס** 02-3132641 קוד גיליון 0026

בקהילות רבות נהגו להוציא בשבת שאחרי החתונה **ספר תורה נוסף לכבוד החתן**, ולקרוא שבעה פסוקים מפרשתנו, פרשת חיי שרה: **"ואברהם זקן"** עד **"ולקחת אשה לבני משם"** תיאור שליחותו של אליעזר למצוא אישה ליצחק.

הזמן גרמא לעסוק השבוע בעניינים אלו.

מנהג זה נזכר כבר בתשובות הגאונים. בני **ג'רבה שבתוניס** נהגו להמתין **בין האירוסין לנישואין כשנתיים**, בהם נאסר **כל קשר** בין החתן והכלה. מי שעבר על תקנה זו, עונשו היה שלא קראו לכבודו **"ואברהם זקן"**, וכן נוהגים שם **עד היום הזה!**

[גם אני סבור הייתי שהנהגה זו היא בלעדית **לחסידי פולין**...]

קצה החוט - בהשגחה פרטית

במהלך ההפסקה בת"ת שבו אני מלמד בבני ברק, ניגש אלי עמיתי לצוות, **ר' משה פ.** ובפיו שאלה שהטרידה את מנוחתו.

"אתה הרי עוסק מעט בענייני שידוכים", פתח ואמר, "אולי תוכל להדריכני **כיצד מבררים על הצעה כשאין בידי אפילו קצה חוט?** כל מי ששאלתי אינו מכיר את המשפחה, ואיני מוצא שום דרך להגיע לפרטים מהימנים".

כדרכו של יהודי, בחרתי לענות לו **בסיפור** מהחיים: סיפרתי לו שזמן קצר קודם לכן התקשרה רעייתי לאמה, חמותי תחי', וביקשה ממנה לברר על **משפחת ש. מאלעד**. חברה של חמותי מהעבודה קיבלה את ההצעה, וחמותי התנדבה לסייע לה בבירורים מתוך ידיעה שאנו מתגוררים באלעד. אלא שהתעוררה בעיה: **משפחת ש.** מתגוררת בקצה השני של העיר ונמנית על מגזר שונה משלנו, כך שלא הייתה לנו שום דרך טבעית להגיע למידע עליהם.

רגע לפני שרעייתי השיבה לאמה בשלילה, היא שיתפה אותי בקושי. קפצתי ממקומי כנשוך נחש: **בנם הצעיר של משפחת ש. לומד אצלי בכיתה!** אני בקשר רציף עם ההורים ומכיר אותם היטב, וכך יכולתי למסור את כל המידע הנחוץ. "**השידוך ההוא יצא לפועל**", סיימתי את הסיפור ואמרתי לרבי משה, "**הזוג כבר נישא בשעה טובה.** לפעמים צריך להתפלל ולבקש קצה חוט קטן, כדי שהכול ייפתח".

רבי משה שתק לרגע, ואז, לאחר מחשבה ארוכה, שאל: "**חמותך עובדת במקום פלוני?** "

אישרתי את דבריו, והוא המשיך והסביר בהתרגשות: "המשפחה שאני מנסה לברר עליה כעת רשומה **כמחותנת** של אותה **משפחת ש. מאלעד** שסיפרת עליה!

בדרך פלאית, הסיפור שסיפרתי כדי לעודד אותו - היה **המפתח לבירור שלו עצמו**. כמובן סיפקתי לו את כל הפרטים הנוספים שהיו בידי, והשיחה הסתיימה בתחושת השגחה מוחשית.

בסיפור השגחה "קלאסי" זה היה אמור להסתיים במילים: "**ובשעה טובה השידוך קם והיה**". אך המציאות הייתה שונה - **השידוך המסוים ההוא לבסוף לא יצא אל הפועל**. רק **בשבוע שעבר** זכה רבי משה לסגור שידוך עם משפחה חשובה אחרת, בס"ד.

לעיתים הקב"ה מראה לנו בחוש שהוא מנהיג את העולם ומחבר קצוות בדרכים פלאיות - כמו פאזל שמסתדר מול עינינו - רק **כדי שנבטח בו גם כשהתוצאה הסופית אינה כפי שציפינו**. גם אם "**נשברה רגל פרתי**", ברור לנו שהדבר נעשה **לטובתנו**, גם אם הקדוש ברוך הוא לא תמיד "**טורח**" להראות לנו את **הסיבה המדויקת** לכך באותו רגע.

מ"אין" יבוא עזרי

היתה לנו בת בשידוכים, ויום אחד הטלפון של רעייתי מצלצל, ועל הקו **שדכנית**. היא החלה להציע הצעת שידוך עבורנו ופתחה במונולוג משכנע ומשתפך: "**יש לי הצעה נפלאה בשבילכם, היא כל כך מיוחדת ומוכשרת, כמעט אין סיכוי שתקבלו עוד הצעה נפלאה כל כך...**" רעייתי הקשיבה בסבלנות עד שהשדכנית סיימה את מסכת התשבחות הבלתי נגמרת אודות אותה מדוברת שאין עוד כדוגמתה בעולם כולו, ואז ענתה לה: "תודה רבה על שטרחתם לחשוב עלינו ולהתקשר, אבל גם לנו יש כרגע **בת** בשידוכים, נפלאה גם היא, ומסיבות השמורות עמנו אנחנו מחפשים עבורה **חתן** ולא כלה..."

השדכנית הופתעה אך לרגע קט:

- "רגע אחד, האם לא הגעתי למשפחת **סטנדלר**? "

- "לא, אנחנו משפחת **קפלן**"

מה התברר? היות שאנו מכרים של משפחת סטנדלר, אשר להם **בן** בשידוכים, הם מסרו לשדכנית את מספר הטלפון שלנו ככתובת מתאימה לברר אצלנו עליהם. השדכנית סברה בטעות שמספר הטלפון שייך למשפחת סטנדלר שיש לה בן, ולא ידעה כלל על כך שגם לנו יש בת בשידוכים.

אך השדכנית לא אבדה עשתונות לרגע... ומיד אמרה: "אה, יש לכם בת בשידוכים?! **אם כך, יש לי הצעה מושלמת שמתאימה בדיוק עבורכם!** "

רעייתי התקשרה אלי ושאלה לדעתי על ההצעה. השיבותי לה: "הרי מקרא **מלא הוא**, שאותו אמר יעקב אבינו ע"ה **בדרכו אל השידוך שלו** כשעבר את הירדן בחוסר כל: **"מאין יבוא עזרי"** - האם יש לנו **'אין'** גדול יותר מזה, כאשר שדכנית שעד לרגע זה לא שמעה את שמענו מעולם, מציעה "**הצעה מושלמת ומתאימה**" עבור בתנו? "

יצאנו למסע בירורים, ונודע לנו כי הבחור המדובר הוא אכן **בחור מיוחד וכליל מעלות בלעה"ר**, ובסייעתא דשמיא השידוך שהיא הציעה לבתנו שלא מדעת ומבלי משים - יצא לפועל בשעה טובה ומוצלחת!

כאשר נגמר השידוך, אמרה רעייתי למחתוניסט'ע: "התדעו מי **השדכן** האמיתי בשידוך הזה? **משפחת סטנדלר**..." וסיפרה לה את כל השתלשלות הדברים, כיצד השדכנית

שסברה ששמנו סטנדלר הציעה בת נפלאה עבור בתנו הכלה...

משמעה זאת אם החתן, אמרה לרעייתי: "אם כך, יש לי הצעה מצוינת עבור הבן של משפחת **סטנדלר**!" היא התקשרה מיוזמתה לשדכנית, וכעבור שבועיים בלבד, גם **השידוך של משפחת סטנדלר יצא לפועל** על צד היותר טוב! וכך מתוך "**טעות**" מביכה של שדכנית שהציעה לנו כלה במקום חתן, באו לעולם שני שידוכים מוצלחים, ענבי הגפן בענבי הגפן!

הדקה ה-90 של השידוך

הייתי בחור לא צעיר כ"כ במושגי הקהילה שלי, ומהצעירים בשיעור. רוב חברי נישאו ועזבו את ספסלי הישיבה, ומצאתי את עצמי בודד למדי. לקראת סוף "בין הזמנים" הרגשתי קושי רב לחזור לישיבה לזמן חדש, בעודי ממשיך להמתין...

הר"ר שאלן כהנא בית שאן

בשבוע שלפני תחילת ה"זמן", ביום רביעי, הניחה אמי לפני הצעת שידוך וביקשה שאשיב האם ברצוני להתקדם. הגיע יום ראשון - יום פתיחת ה"זמן". וממש בעודי עומד כבר על מפתן הדלת, סייעני הקב"ה לקבל החלטה. ניגשתי לאמי, השבתי לה בחיוב, ויצאתי לדרכי.

האישור הסופי מ"דור ישרים" התקבל ביום שני בבוקר, וביום שלישי - יומיים בלבד מתחילת ה"זמן" - כבר ערכנו את מעמד ה"לחיים".

כאן התבררה עובדה מופלאה: לרעייתי שתחי' הוצרכו **להוסיף שם** סמוך לפני השידוך, מחמת צוואת ר"י החסיד..

בדיעבד, התברר דיוק זמנים מדהים:

בדיוק בשעה שהמחותן נכנס אל הרה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א לקבל את ברכתו לשידוך ולשם הנוסף - עמדתי אני על מפתן הדלת ונתתי את תשובתי החיובית.

למחרת בבוקר, בשעת קריאת התורה, באותם רגעים אשר חמי ערך את ה"**מי שבירך**" **והוסיף לבתו את השם החדש** - בדיוק באותה דקה ממש הגיעה התשובה המיוחלת מ"**דור ישרים**", והשידוך יצא לפועל על הצד היותר טוב.

ארבעים יום קודם יצירת הולד מכריזים "בת פלוני לפלוני", ורק כאשר התווסף השם הראוי והוכשרו התנאים הנצרכים, השידוך נגמר למזל טוב!

שבע יפול שידוך - וקם!

כאשר בננו הבכור נ"י הגיע לפרקו, הוצע לנו שידוך הגון. ביררנו פרטים כמקובל, והרעיון נשא חן בעינינו. גם מהצד השני הביעו רצון להמשיך, אך ברגע מסויים **נתקע** העניין, כשהצד השני חזרו בהם, כיון ש"**הציעו להם משהו יותר מתאים**".

הר"ר צייב"ל טוקפלד בית שאן

משראינו שהדברים נעצרו, פנינו לשמוע הצעות אחרות, אך בפועל, אף אחת מהן לא הבשילה לידי מעשה.

חלף מעט זמן, והנה, שדכן נוסף הציע את **אותו שידוך**, הראשון. הפעם השידוך כבר הגיע לשלב מתקדם יותר, אלא ששוב, הוא נעצר לפתע ביוזמת הצד שכנגד, באמתלה כלשהיא.

מספר שבועות לאחר מכן השידוך הזה עצמו הוצע **פעם נוספת**, **ושוב ירד**, וחוזר חלילה. כך עלתה וירדה אותה ההצעה לא פחות **משבע פעמים**! כשבכל פעם מחדש - **ברגע האחרון** הצד השני חוזר בו בתירוץ כל שהוא. מובן שהדבר גרם לנו אי נעימות רבה, עד אשר גמרתי בדעתי כי אל השידוך הזה לא אתייחס יותר, ולא משנה מי הוא המציע התורן...

והנה, **לקראת חג השבועות** שוב הגיעה הצעה של השידוך הזה... התכוונתי לשלול את הרעיון על הסף, אלא שנתן הקב"ה בינה יתירה באשה יותר מבאיש, ורעייתי הצדקנית עמדה על כך שבטרם אענה בשלילה מוחלטת - אתייעץ עם האדמו"ר שליט"א, "**בשביל זה יש לנו רב'ה**".

משכך, החשתי את צעדי אל מעונו של הרב'ה. בדרכי לבית האדמו"ר קיבלתי הצעה נוספת משדכן אחר, אלא שאבי המדוברת שהה באותה עת בחו"ל ועמד לשוב לביתו לאחר חג השבועות שחל ביום רביעי, כך שמיד **לאחר יום טוב** ניתן יהיה להתקדם.

כשנכנסתי לקודש פנימה והצעתי את הדברים לפני כ"ק אדמו"ר שליט"א, הורה לי הרבי להתעלם מרעשי הרקע ולנהוג **בענייניות**: השידוך הראשון שמתחיל להתקדם "**למעשה**", זהו השידוך שעלי לזרום עמו.

מכיוון שההצעה החדשה תלויה היתה בשובו של האבא ארצה, פקודתו של הרב'ה שמרה נפשי ואפשרתי לשידוך הוותיק להתקדם בצעדים מעשיים: אבי המדוברת פגש את בני, ולאחר מכן רעייתי נסעה לבני ברק עוד לפני החג כדי לפגוש את המדוברת. ב"ה הפעם הכל התקדם בצורה חיובית ולאט לאט התחלנו להרגיש שאנו עולים סוף סוף על השביל המוליכנו בדרך לשמחה הראשונה במשפחה בע"ה.

במוצאי חג השבועות, בשעה 1.30 בלילה, נערכה פגישה שלאחריה צפויים היינו להמתין לתשובת המדוברת, ועם קבלת התשובה לשתות יחד לחיים ולשבור צלחת כמקובל בקהילות החסידים. אלא שהלילה התארך, והתשובה המיוחלת בוששה מלהגיע... הבוקר עלה והשדכן הודיע כי המיועדת מבקשת **פגישה נוספת**, "**ללא שום התחייבות**", תוך הדגשה כי בכל מקרה, גם אם התשובה תהיה חיובית - השידוך ייסגר **לא לפני יום ראשון בלילה**.

פחות מקובלת אצלנו ההתנהלות הזו, ושוב שמתי פעמי לבית הרבי כדי לקבל עצה ותושיה, והתשובה חזרה על עצמה: לזרום עם הדרישות הטכניות של הצד השני, ולהתמקד בעיקר.

ביום חמישי בערב נסענו לבני ברק כדי לקיים את הפגישה המדוברת. והנה, בעודנו בדרך לבני ברק צלצל השדכן ובפיו שינוי מפתיע: הם מעוניינים **לסגור את השידוך מיד לאחר הפגישה**, כאשר **עוד הערב** תתקיים שמחת הווארט והתנאים! צלצלתי מיד לאדמו"ר ושאלתי בפי: הרי טרם הודעתי על כך אפילו להורי, מדובר בשידוך ראשון של נכד שלהם, איך אשא פני? אך שוב אמר לי הרבי: ייפגשו, אם וכאשר תבוא תשובה חיובית - אז תספר להוריך.

באותן דקות רוויות מתח בהן אנו מיטלטלים בין שמחה לאכזבה, צלצלה קרובת משפחה לרעייתי ושאלה בפליאה: האם עומדים אתם

כ"ב חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

לסגור שידוך מבלי להודיעני? ענתה רעייתי: רק לפני שלוש דקות קיבלתי את האור הירוק לשידוך הזה, ואנחנו בעצמנו עוד לא יודעים היכן אנחנו אוחזים. אך קרובת המשפחה כי ראתה את אחות המדוברת כשהיא כבר **אורזת עוגות לשמחת הווארט** שלנו... רעייתי ביקשה ממנה לשים בינתיים מחסום לפיה, כי כידוע בשידוכים הכלל הוא: **"עד שזה לא נגמר - זה לא נגמר"**.

הפגישה נערכה, וי הצדדים אמרון "הן" ונשמנו סוף סוף לרווחה. בשעה 11.00 בלילה התקשרנו להורי, להודיע כי בחצות הלילה תתקיים בס"ד שמחת הווארט והתנאים ברוב שמחה. אמי שתחי' כה נדהמה מהפתאומיות עד כי היא טרקה את הטלפון בפני... **"לא יכולתם להודיע קצת קודם?** " הרגעתי אותה כי גם אנו מופתעים באותה מידה, והם התפייסו והגיעו לבני ברק לשמוח עמנו בשמחתנו.

בעיצומו של ה"ווארט", פנתה רעייתי אל מחותנתה הטרייה ושאלתה בפיה: **שמא אפשר לקבל הסבר על השינויים הדרמטיים שליוו את מהלך השידוך?**

המחותנת הסמיקה ואמרה: אכן, אני חייבת לכם הסבר. הגיע הזמן לספר לכם דברים כהווייתם. כאשר הוצע השידוך לראשונה ערכנו בירורים מקיפים ביותר, עד שאין שכן ברדיוס של **30 ק"מ** ממקום מגוריכם שלא הגענו אליו... והתוצאות השביעו את רצוננו. אלא שכאשר הגיעה הדקה התשעים, נזרקה איזושהי פיסת מידע שלילית, שהרתיעה אותנו מהבאת השידוך לידי גמר. לא עלה בידינו לאמת או לשלול את המידע, ולכן השידוך נעצר. כעבור תקופה קצרה עלה בידנו לשלול את השמועה, ופנינו לשדכן שיציע את ההצעה מחדש.

משהתקדם הענין לשלבים מעשיים, שוב הופרחה באויר שמועה כלשהי שגרמה לנו להתעכב ולברר את אמיתותה, ולכן עצרנו שוב. וכך הדבר חזר ונשנה באופן מוזר בכל פעם, כל אימת שהשידוך התקדם שוב הגיעה איזו שמועה שהעיבה על שמו הטוב של הבחור... בהמשך היא התבררה כעורבא פרח, עד שב"ה חששותינו התפוגגו מה שאפשר לנו להתקדם לשלב הפגישות.

הגענו למוצאי חג השבועות. ואז - כמעשה שטן מתוזמן מראש - שוב הופיע מאי שם איזה **"לשון הרע קטן"** שגרם לנו ספקות והיסוסים ושוב שנתינו נדדה...

לא ידענו את נפשנו מבושה. כדי להרוויח זמן, נדברנו לומר שהמדוברת היא שרוצה עוד פגישה בטרם החלטה סופית, **בתקווה שעד יום ראשון בערב נוכל לברר את הענין**... אלא שהיום בצהרי היום פנתה אלינו המדוברת: הקדוש ברוך הוא כבר מקיף אותנו עם ההצעה הזאת כבר מעל חצי שנה. אני חשה בבירור שזהו השידוך שלי ורק **השטן הוא זה שמעכב אותנו**, כל פעם מחדש עם איזשהו מידע מעיק שהוא ממציא לנו מאי שם. איני מוכנה כעת להמתין על בירורים נוספים ולשחק לידיו של השטן. אני מבקשת, בין אם המידע נכון ובין אם לאו, **הערב לאחר הפגישה אנחנו סוגרים בע"ה שידוך**, מבלי להמתין ליום ראשון!

דברי הטעם שלה נכנסו ללבנו, ומשכך מיהרנו לעדכן אתכם, **והנה ב"ה אנו פה, בשעה טוב ומוצלחת!**

רבותי, פה מתחיל סיפורנו... רעייתי היתה המומה לשמע הדברים. סקרנותה גברה על תחושת אי הנעימות, והיא ביקשה לשמוע מהו המידע האחרון שהגיע אתמול וגרם לעכב את השידוך הפעם... משששמעה רעייתי את הדברים היא החניקה את קריאת בהלה שעמדה להימלט מפיה... המידע שהגיע אל המחותנים הפעם, דווקא היה **אמיתי בתכלית!** והשידוך נגמר בכל זאת... כי **"מה' אשה לאיש"** וכשהקב"ה רוצה גם מטאטא יורה!

שבע שמועות שווא זדוניות עיכבו את השידוך חודשים ארוכים וגרמו לנו **עגמת נפש כה רבה**, ועתה מתברר בבהירות רבה **שכל אחת מהן** לא היתה אלא **הקדמת רפואה למכה**, כדי שברגע הנכון שיועד משמים ובו השידוך אמור להיגמר בשעה טובה ומוצלחת - **לא יוכל שום מידע שלילי להפריע**, גם אם הוא אמיתי בתכלית!

לטובתי נשברה רגל פרתי - **שבע פעמים!**

שמעתי מידידי העומד על ימיני לסמכני בעבודת הקדש, הר"ר **חיים הערש שוואַרץ** שליט"א:

מדוע לא תיקנו חז"ל בתפילת שמו"ע בקשה וברכה מיוחדת **"לזיווג הגון"?**
כי אצל המשוועים לשידוך והלב מייחל ומצפה כבר **לשבירת הצלחת** בשעטו"מ, אזי **ה"אתה חונן"** - זה שידוך, **"השיבנו"** - זה שידוך, **"רפאנו"** - זה שידוך, **"ברך עלינו"**- זה שידוך... ובעקבות סיפור זה ודומיו: עאכו"כ ש"**ולמלשינים**" זו בקשה על שידוך"... ודפח"ח.

השדכן צריך לגדול

הב' פנחס במברגר מבריטניה גלה למקום תורה ללמוד בישיבת מיר והוא בן 17 שנה. ישיבת מיר על היכלי התורה שלה ואגפיה, שאון של המון ממלאים את מסדרונותיה, ופנחס בקושי מוצא את מקומו. אך עד מהרה עזר ה' ונרקמה לה חברות של ממש, ואף קביעת חברותא עם בחור שמבוגר ממנו **בעשור**. בחור מופלג בתורה ויר"ש, שניכר כי עדיו לגדולות.

פנחס מצא לפניו כלי מחזיק ברכה, והעלה בדעתו כי בוודאי שלמה החברותא החדש שלו, יוכל להתאים עבור אחיינית שלו, שאף היא מבוגרת ממנו בעשור. ממחשבה למעשה, בדברו עם הוריו שמעבר לים, שח להם על הרעיון שעלה בדעתו. אלו גלגלו זאת אל משפחות המדוברים, ואכן **'סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל, אמן'**.

לפעמים החתן והכלה כולם היו מוכנים, רק השדכן היה זה שצריך לגדול!

אין כוחנו אלא בפה!

בכל שנה בעונת המעבר אני סובל מכמה ימים של **צינון** שמוביל אותי מהר מאד **לצרידות** ואיבוד הקול. מכיוון שהקול משמש אותי לעבודתי **כגראמער** **בחתונות וכמזמר בחצה"ק באיאן**, זה תמיד מלחיץ אותי **"איפה זה יתפוס אותי"**.

אשתקד זה קרה **בחג הראשון של סוכות**. במוצאי יו"ט עוד שרתי איכשהו בשמחת בית השואבה, אך למחרת בבוקר הקול שלי בגד בי, ולא שב אלי עד לאחר החג. בכל האירועים בחצר הקדש **ניהלתי** את השירה, כאשר אין באפשרותי להפיק הגה מפי. כך **עד אחרי הקפות שניות**.

כ"ב חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

השנה ב"ה זה התאחר בשבועיים. ביום ראשון א' דר"ח חשון הרגשתי שזה מגיע אם אני מאמץ את הקול אפילו קמעא, אני מאבד את הקול שלי לחלוטין לשבוע. ככה זה עובד. בלו"ז שלי מתוכננים לאותו שבוע **שלושה אירועי מצוה טאנץ רצופים** בימים שלישי, רביעי וחמישי, ב' ג' ד' חשון. הסיכון גדול מידי, אבל **מה ביד אנוש לעשות?**

ניגשתי **לאירוע הראשון** בחשש, ואשר יגורתי בא לי. אני מתחיל לשיר, ואני מרגיש שהקול הולך ונגמר. בקושי אני סוחב. ההגברה מסייעת קצת לטשטש את המצב, כך שמי שלא מכיר אותי מאירועים קודמים עשוי לחשוב שזה מה שאני יכול להפיק מגרוני... איכשהו שרדתי את האירוע, כשאני מלא חשש **"מה יהיה מחר".**

למחרת, **יום רביעי**, אין כוחי אלא בפה... **היום שלי הוקדש ברובו לתפילות ותחינות לבורא עולם** שיהיה לי **קול** בחתונה. הערב חלף בעצלתיים, ואני יוצא לחתונה שהתקיימה באולמי גוטניק. אני משתדל להגיע ביישוב הדעת, עוד לפני הזמן, יצאתי מביתי **שעה לפני הזמן** שנקבע להתחלת המצוה טאנץ באולם בירושלים, כדי להיות שם חצי שעה לפני האירוע. בפועל, כביש המנהרות היה סגור... יש יותר מהוכחה אחת שבעקבות מחדלי הריגול של **וענונו** העבירו את **הכור האטומי** מדימונה לבית ג'אלה, בדיוק **מתחת למנהרות** שבהן הביתרים נוסעים לירושלים, ולכן המנהרות **נסגרות פעמיים כל שבוע**, אבל את זה אל תספרו לאף אחד...
לא נותרה לפני ברירה אלא לנסוע דרך הכפר הערבי **וואלג'ה**. אלא שכשהגעתי לשם - גם שם היו **עבודות בכביש**, כפי המנהג הוותיק במדינת חלם, שהעבודות מתחזמנות בכביש הרגיל וגם בכביש העוקף יחד... יש **תורנות** בין הנתיבים. הזמן הולך ואוזל, ואני תקוע **בפקק שלא נגמר**. אני מתחיל לקבל טלפונים: **"איפה אתה? רוצים להתחיל!"** מעולם לא אירע לי דבר כזה! אני מציע להם לעשות את התמונות המשפחתיות לפני המצוה טאנץ כדי שלא לבזבז זמן יקר, ואיכשהו אני **מזדחל**. לבסוף הגעתי **באיחור של יותר מחצי שעה**, ממש לא נעים.

באולם, סיכמתי עם האורגניסט **שאשיר בטון נמוך** כדי שלא אתאמץ. אני מתחיל לשיר, **והכל זורם. אין שום בעיה**. הקול שלי **טוב וחזק וצלול**, והטון עולה כאילו לא אירע דבר, ממש **לא יאומן**. ושלא יהיו אי הבנות: **דקה לפני** האירוע **ודקה אחרי** - אני כמעט לא מצליח להפיק הגה מפי!

ולפתע מכה בי ההבנה. במשך היום הקדשתי את התפילות שיהיה לי **קול** בחתונה. הבקשות **התקיימו במלואן**. אלא שביקשתי **משהו מאד מסויים** ואותו **קיבלתי**! לא ביקשתי **שהכל ילך כשורה**, אז נתקע לי משהו אחר. **שקוף**!

למחרת, כמובן, כבר ידעתי מה לבקש, ומעל לדרך הטבע **הקול שלי חזר לעצמו** ב"ה בלי השוואה למה שהיה אתמול. ואני מכיר את עצמי, **זה לא קורה אף פעם**.

ואז אני מגיע **לתובנה עמוקה יותר**. במקרה שלי **אני לא לבד בעסק**! יש פה **מחותנים וחתן - כלה**. אני בסה"כ כחומר ביד היוצר. זה לא תלוי רק **בי**. השאלה היא **עד כמה החתן של יום שלישי התפלל שהכל ילך כשורה, והחתן של יום רביעי ושל יום חמישי**. אני רק מסמר קטן בעסק!

פעם התפלה שלי מתקבלת לגבי **הקול** שלא יאבד, אבל יש עוד חשבונות... אז **סוגרים את הכביש**, הרבה שלוחים למקום... למחרת **הקול חוזר** אלי שלא כדרך הטבע, כי בעלי השמחה שפכו דמעות והתחננו כהוגן **"שילך הכל כשורה"!** לא ח"ו שאני מזלזל בכוח התפילה **שלי**, אבל יש **כוחות נוספים שפועלים בשטח... כח התפלה מנענע את העולם!**

סיפור אחד בנושא אחר, לכבוד האורח מסאן פאולו:

ישועה בלוע הארי

אין בי פי מילים להודות על החיזוק השבועי הנפלא, על סיפורי הביטחון המעוררים את הלב ומלמדים איך לדבר עם השי"ת, להפוך אותו לחלק בלתי נפרד מהיום - יום שלנו, ולא רק **להבין**, אלא לחוש **עין בעין** כי השי"ת אינו רק **מלווה** אותנו בכל עת, אלא **מנהיג** אותנו, **מדבר עמנו** ללא הרף, ומבקש **מאיתנו** להיות **קרובים אליו ממש**.

למעלה מעשור אני עוסק בחינוך בס"ד, ויותר מפעם אחת מצאתי את עצמי משתף בחיזוק הנפלא הזה של הגיליון - אם את **תלמידי** היקרים בני העשר, אם בין **חברי בכולל ערב**, ואם במהלך **שיחות שאני מוסר** בבית הכנסת. וכמו קוראים רבים, גם אני מייחל כבר להזדמנות שאזכה להיות חלק ממעגל **המחזקים** בעלון.

בחול המועד סוכות יצאנו עם המשפחה לטיול באחת הערים הסמוכות. בחסדי ה' היה זה טיול נפלא, **ללא נוכחות גויים** בסביבה, ומבלי שיהיה חם מדי - דבר שעלול לגרום לקושי עם **שמירת העינים**, בימי הקיץ הלוהטים של ברזיל.

בדרך חזור יצאנו כשלפנינו שהות מספקת של **למעלה משעתיים**, אף שהדרך אורכת כבשגרה **כשעה** בלבד כדי להגיע לתפילת מנחה ביישוב הדעת.

מנקודת מוצא זו קיימות **שתי דרכים**: הדרך **החדשה**, שהיא רחבה ובעלת ארבעה נתיבים בהתחלה, שלושה נתיבים במנהרות, ושישה-שבעה נתיבים בהמשך; והדרך **הישנה**, שהיא בעלת שני נתיבים ועמוסה במשאיות. מובן שהעדפתי לנסוע בדרך **החדשה**. אף שהכרתי את הדרך, הפעלתי את מכשיר הניווט כדי להתעדכן במצלמות משטרה, או בקיצורי דרך אפשריים.

באזור זה, כשיש ערפל כבד, נוהגת המשטרה לחסום את הכביש כדי להוביל את כל התנועה לאט ובבטחה. וכאן החל הניסיון: מכשיר הניווט הציג **פקק של חמישים דקות**, אך לא ציין מתי העומס יתחיל להשתחרר... במשך כחמש עשרה דקות **לא התקדמנו אפילו מאה מטרים**. התחלתי לחשוש, מה יהיה עם תפלת מנחה בזמנה...

ברכב הצטופפנו אני, רעייתי, וארבע בנותינו, כשהתנועה עומדת לחלוטין. נזכרתי בסיפורים שקוראי בטחוני שיתפו על **"קריעת ים סוף"** הפרטית שלהם, וביקשתי מהשי"ת שהפקק יתחיל לזוז **ושנזכה להגיע למנחה בזמן**, אך המשכנו לעמוד על עמדנו, כמעט באותו המקום.

נזכרתי בדיבוריו של **הגר"ש פינקוס** זצוק"ל בספרו "שערים בתפילה", המבאר את פירוש המילה "בצרה" - ש"**על כל צרה שלא תבוא" יש להתפלל ולבקש מהשי"ת**, ומעשה שהביא מהגרי"ז מבריסק זצוק"ל, שעל כל צרה, ולו הקטנה ביותר, היה אומר את הפסוק: **"לישועתך קיוויתי ה'"**. כזאת עשיתי אף אני, שיננתי כמה פעמים את המילים העוצמתיות: **לישועתך קיוויתי ד'!** כדקה או שתיים לאחר מכן, רעייתי החלה לא להרגיש בטוב - וכפי שנוכחתי לדעת מיד, הכל היה לטובתי...

היא אמרה לי: **"תדליק בבקשה אורות מצוקה וסע בנתיב הימני, במקום שבו אסור לנסוע. אם יעצור אותך שוטר, תסביר לו שאינני מרגישה טוב"**. נסעתי כך ככל שהתאפשר, עד שהדרך נחסמה מעט ולצידה ניצבה תחנת משטרה עם שטח גדול, מקום שבו שוקלים בדרך כלל משאיות מעמיסים משקל יתר. תהיתי מה עלי לעשות - האם להיכנס לשם, לגוב האריות ממש, משם להמשיך שוב בנתיב הימני האסור?

חלפה דקה, ולשטח המשטרה נכנס **רכב פרטי נוסף**. אמרתי בליבי: אראה מה הוא עושה, ואנהג כמוהו. הוא נכנס - ואני בעקבותיו. ממשיך להתקדם - ואני בעקבותיו. להפתעתי התברר שמאחורי שטח המשטרה יש יציאה לכביש צדדי, היורד חזרה לכיוון העיר ממנה יצאנו.

ירדתי בעקבותיו, ובסייעתא דשמיא הצלחנו לחזור דרך הכביש השני. אף שהיו בו משאיות רבות ושתים אף חסמו את הדרך באמצע, זכיתי והגעתי לבית הכנסת ביישוב הדעת 15 דקות לפני תפילת מנחה!

כ"ב חשון תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.